

4.2.17 Slovní úlohy o pohybu II (Josef a Jarmila)

- Př. 1:** Jarmilka sebrala Pepíčkovi bábovičku. Pepíček vstal, rozhlédl se po mamince a když ji konečně spatřil, jak se v dálce 30 m baví s maminkou té samé hnusné Jarmilky, která mu tak ublížila, neschopen dále snášet všechnu tu nespravedlnost světa rozběhl se svou maximální rychlostí 1,2 m/s a ohromným řevem za tou, která místo toho, aby ho ochránila před zákeřnou násilnicí, se chichotá hloupým tlachům matky určitě stejně prohníle jako její zvrhlá dcera. Vyhrál. Maminka sebou trhla, rozhlédla se a přesně 5 sekund po začátku jeho srdceryvného představení se mu rozběhla v ústřety rychlosti ještě o 0,4 m/s větší než dvojnásobek toho, jak dokázal běžet on. Kolik sekund ještě uplynulo než se ocitl v konejšivé náruči své maminky?
- Př. 2:** Nezletilý Josef P. se vydal večer po žluté turistické značce hledat stejně starou nezletilou Jarmilu M.. Když se mu po hodině a čtyřiceti minutách chůze nepodařilo hledanou Jarmilu M. najít, rozhodl se vrátit zpátky rychlostí větší o 1,5 km/h. Takto byl po 45 minutách nalezen 3 km od tábora. Je třeba vypátrat v jaké vzdálenosti od tábora se začal vracet, protože zřejmě v tomto okamžiku vytrousil klíče od táborové kuchyně.
- Př. 3:** „Tatí, tatí vyhrál jsem osmistovku!“ křičí Pepa. „Jarmila sice skoro celou dobu běžela asi o 1 m/s rychleji než já, ale tak 80 m před cílem úplně zkolabovala a do cíle se dobelhala třetinovou rychlostí, takže jsme v cíli byli najednou. Hele, nedalo by se spočítat, jak rychle jsem běžel?“
- Př. 4:** Ó Jarmilo,
tak blízká a tak vzdálená, jsi láska moje jediná,
osmnáct kilometrů ode mne jsi jen, přesto vzdálenější nežli sen,
však srdce mé již k Tobě běží, cokoliv zastaví ho stěží,
být pomalejší o tři kilometry za hodinu, včas v náruči Tvé nespočinu,
proti plánu, jenž můj je azimut, zpozdil bych o osmnáct minut.
Ta shoda jasná má mne těšit, strašit nebo mást? Kilometrů, let i minut osmnáct.
Mysli na mě, nespí, nečti. Mou plánovanou rychlost spočti.
- Př. 5:** Karle, prosím Tě, hod' mi to do Wolframu. Jája rodí a další aerotaxi je volný až o tři minuty pozdějc než ti tragédi slíbili. Jo, já vím, že to bude pěkně drahý, když nastavím vyšší cestovní rychlost, ale nemůžu ji tam nechat. Musím těch 125 km stihnout včas, abych chytil městskou. Už to máš? O 125 km/h víc? No a kolik to teda bude? Nějak mi to vypadlo. Co říkáš? Slyšíš mě? Nééé. Pitomá baterka.
- Př. 6:** Josef se protáhl brankou a do očí se mu draly slzy. Věděl, že od Jarmilky ho dělí už jen 75 m - dvě a tři čtvrtě minuty chůze. Chodil sem za ní každý týden už více než tři roky, ale pořád si ještě nezvykl, že na něj čeká tam, místo toho, aby mu pomáhala za vrátky do kopečka před tím, než zahne kolmo doprava po cestičce mezi hroby. Takhle opuštěný byl pomalejší a šoural se rychlosti jen 0,5 m/s. Až po zatočení na rovince dokáže zrychlit na 0,8 m/s. No což alespoň bude mít dost času si rozmyslet, co všechno ji řekne. Vždyť ani neví, že Jarmilčině Pepíkovi se narodila malá Jarmilka a že každý říká, že nos, nos má úplně jak prababička. „Škoda, že ses toho nedočkala“ vzdychl si, „kdo by to řekl, že teď devadesát let po tom, co jsi mi ukradla tu bábovičku a já před Tebou utekl k mámě, se budu za Tebou do kopce belhat každý týden celých Ksaku, už jsem zase zapomněl, jak dlouho mi to bude trvat“.

Shrnutí: